

ציוריו של **אולף קונמן** מתבססים על תצלומים מהאלבום המשפחתי, אותם הוא מתרגם למשטחי צבע במרחב הפעולה הציורי. הבחירה לעבוד עם תצלום משפחתי, מתוך סבך אינסופי של דימויים פוטנציאליים, איננה מקרית. תצלום מסוג זה הוא יותר מאשר דימוי, זהו חפץ המאופיין בקשרי שייכות אישיים ואינטימיים לאמן – או בלשונו של קונמן עצמו, "דימוי שאפשר לקחת עליו אחריות". ככזה, הוא מאפשר החלצות מאותו סבך דימויים וירטואליים, והצמדות אל הקונקרטיים שבמלאכה הציורית.

כמו כן, התצלום והציור מתאפיינים בסוגי זמניות שונים, הנפגשים בעבודתו של קונמן. התצלום משמש כעדות טבעית לעבר שנעלם, ומייצר זמן אינסופי ומרוקן - "צורה ריקה של כל סוגי הזמנים הפוטנציאליים"¹. לעומתו, הציור ממקם דימוי בעל נוכחות מלאה בהווה, ומאזכר תהליך עשייה בעבר. כפי שכתבה תמר גטר: הציור בנוי כ"מערכת של תחבולות הנכחה/הראייה הדוחפות זו את זו תוך שהן דורכות כל הזמן באותו מקום. דימויים חיים בזמן מצטבר"².

העיבוד הציורי של קונמן כולל עבודה בשכבות, העלמה והסרה של דמויות מסוימות, והדגשתן ובידודן של אחרות. בכך הוא יוצר ציורים שהם משטחים צבעוניים בעלי הווה פעיל ומורכב, זרועים בעקבות של עולם וזמן אחרים, המופיעים בכוחה של העדות ובתיווכו של הזיכרון.

לאה אביר
מתוך קטלוג התערוכה "משנה מקום", מוזיאון בת ים לאמנות עכשווית ע"ש בן ארי,
דצמבר 07

¹De Duve, Thierry. "Time Exposure and Snapshot: The Photograph as Paradox", in: *October*, 5, Summer 1978, pp. 113-125.

² תמר גטר. "מחשבות על ציורים 1976-1989", קו, 10, יולי 1990, עמ' 44.